

OLÁH ANDRÁS
kilincseink

tétova kezem csüng a kilincsen
nem tudom ezt hogy képzeli Isten
varródtak belém tűzforró sebek
hogy a mesénkben magányod legyek

felhőtörésben haldoklik a nyár
madarak röpte sem ugyanaz már
nem tudhatjuk hogy mit hoz a végzet
csak hogy az álmunk mára kivérzett

kapituláció

Szenti Ernő emlékének

a sírok telhetetlen szemetesekukák
egybegyűjtik a kidobhatót
hogy szembesítsenek: bármit cipelsz is
a végén leégeti rólad a halál
– mihaszna kocsmazugban
jól elférnek a volt barátok
már nem könyökölsz a színes
gyógyszerdrázsék fölött
s nem kell figyelned hová lépsz
mint az utolsó napokban
sötétből sötétbe menekülsz
a tudattalan mélybe
ahol mások helyett is magad vagy
mozdony fütyül az emlékek gyermekkorából
szikrát vetnek a kerekék
a koromszemcsék szemedbe marnak
s a sínek roppanása nyomja el

a beletörődés sóhaját

sebzett kövek
dédanyám sírjánál

emlékét kutatva zátonyra futottam:
kőbe vésett évszám sejlik csak kopottan

frusztrált világunkban a múlt is csak várhat
kitakart éjszakát álmodik a bánat

nincsen más válasza – az étellel érvel
elkéssett sorsomba sorsa beletérdel

az angyalváráshoz nem papír és toll kell
s ő szárnyak nélkül is szívemig hatolt el

esélylatolgatás

egyszer őrizetlenül hagytalak
– ott átfagytak rád a hold ráncai –
vártam hogy majd visszakapjalak
ám a szerelmünket más hordta ki

egyszer régen a porba írtalak
de szétfújta a szél s hiába várlak
akkor bennünk valami elszakadt
s már nem lehet új álma a nyárnak